

[Glistrup]

cher i frihed for erhvervslivet med lave erhvervsomkostninger, derunder lille restriktionstryk, lille skattetryk. Så har vi den naturlige, holdbare basis for at skabe arbejde til alle, hvad enten man er gammel eller ung, så det virkelig er den arbejdssøgende, der bliver konge på arbejdsmarkedet og kan vælge og vrage imellem de forskellige virksomheder, hvad der nu giver den efter hans mening bedste uddannelse, og hvad der ellers er tale om.

Med de forslag, som kommer her i dag fra Socialdemokratiets side, og forleden dag i form af lovforslag nr. L 52 og L 62 fra regeringens side, borer man sig simpelt hen dybere og dybere ned i den sump, hvor det har vist sig, at man kun forøger arbejdsløsheden, kun forøger de unges vanskeligheder, fordi man har denne fuldstændig fejlslagne tro på, at bare man anvender statsreguleringer og statsbestemmelser og pøser ud af skatteydermidler, så skal vi nok få det hele klart.

Man skulle tro, at udviklingen i socialismestaterne i de sidste måneder havde gjort Socialdemokraterne klogere, men det er åbenbart umuligt at opnå det.

Jørgen Estrup (RV):

Jeg vil da godt ligesom andre sige, at Socialdemokratiet ikke skal have utak for at komme med dette forslag igen, for det understreger jo, at vi i fællesskab finder, at dette er et vigtigt problem. Jeg vil også godt henvise til, hvad vi fra radikal side sagde under debatten i slutningen af maj måned. Jeg skal ikke gentage det her.

Det er klart, at det er utilfredsstillende, at vi har en stor ungdomsarbejdsløshed og oven i købet har set i de senere år, at den har været stigende, selv om vi dog heldigvis ikke har nået niveauet fra 1980'ernes start.

Derfor er det vigtigt, at vi får gjort noget, og jeg tror også, at vi i fællesskab meget vel kan istemme det omkvæd, som jeg ser i beslutningsforslaget, nemlig »ansvarlighed« under overskriften »både rettigheder og pligter«. Det synes jeg er et godt udgangspunkt. Det burde kunne føre til en fælles indsats.

Og som jeg hørte fru Lone Møller, så opfatte jeg også fremsættelsen som et signal om, at Socialdemokratiet gerne ville i kontakt og gerne ville have en forhandling om det her. Dermed synes jeg egentlig, at der er slået gode toner an, og så kan man jo ikke lade være med at

spørge sig selv: Hvorfor kommer vi så ikke længere? Det spørgsmål bør vi vel stille hinanden, for det er klart, at det ikke er regeringspartierne, der alene skal besvare det, men det er måske lige så meget Socialdemokratiet, der skal besvare det.

Jeg har ikke kunnet lade være med at hæfte mig ved nogle af de anstødssten, der tilsyneladende er, når denne debat kommer op. Jeg har ikke kunnet lade være med at bide mærke i, at Socialdemokratiet i en af de allerførste linjer i beslutningsforslaget understreger, at der skal være tale om heltidsarbejde. Og vi har set i debatten her i dag, at man er meget på vagt over for, hvilken aflønning det skal være, og advarer voldsomt imod at bruge bemyndigelsen omkring projekt-løn. Vi har også set debatten om 3-måneders-perioden.

Det fører umiddelbart til nogle spørgsmål til Socialdemokratiet, som man måske kunne formulere som, hvad det egentlig er, der prioriteres højest. De tre ting, jeg nævner her, er typisk noget, hvor man vil sige, at det har noget at gøre med organisationsinteresser. Jeg vil meget nødig tro, at det spiller større rolle for Socialdemokratiet end for de unge, som det her drejer sig om, men hvis man ikke er parat til på en eller anden måde også at gå på tværs af organisationsinteresser, så kan det jo godt være, at mulighederne for en indsats stivner. Og på samme måde må vi sige, at hvis man ikke er parat til at tage et større hensyn til de unge, der er arbejdsløse, end til dem, der er i beskæftigelse, så kan det også godt være, at indsatsen stivner.

Og det tredje eksempel på problemer, som måske kan være problemer mellem regeringspartierne og Socialdemokratiet, er den diskussion, vi ser omkring kommunerne, hvor vi er nogle, der meget gerne så, at kommunerne fik den førstprioritet, de beder om, i indsatsen, og hvor vi fornemmer, at Socialdemokratiet er mere parat til at lytte til Landsarbejdsnævnet, til arbejdsmarkedsnævnene og i øvrigt dermed til organisationerne.

Jeg siger ikke, at regeringen ikke har et ansvar, for regeringen har bestemt også et ansvar i forhold til de virksomheder, som måske ikke gør nok i denne sammenhæng. Men var det ikke op til Socialdemokratiet også at fortælle nogle af de organisationer, som bl.a. i forbindelse med Hvorslevsagen har været for stivnede, at her er det altså nye og utraditionelle midler, der er behov for?